

Hiszem, Testvéreim, hogy Pál apostolhoz hasonlóan mi is képesek vagyunk elhagyni a „gyermeki dolgokat”, melyek összeférhetetlenek a szellemi és lelki nagykorúsággal. Hiszem, hogy ha életvezetésünket az evangélium szellemével itatjuk át, akkor mi is elmondhatjuk Pál apostollal: „Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkoztam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat.” Ámen.

LEGELTESSÉTEK AZ ISTEN KÖZÖTTETEK LÉVŐ NYÁJÁT!

1Pét 5, 2-4

Ünneplő Gyülekezet, keresztyén Testvéreim!

Péter apostol erkölcsi célzatú figyelmeztetése az első keresztyén gyülekezetek lelki vezetőihez szól, rájuk vonatkozik. Az apostoli időben akiket presbitereknek neveztek - a felolvasott bibliai versekben az apostol ugyanis a presbitereket célozza meg intelmével -, azok a szó mai értelmében lelkészek, lelki vezetők.

Hivatásos lelki vezetőkre minden időben szükség volt, így ma is szükség van rájuk. Amint hallottuk, Péter apostol a presbitereket célozza meg intelmével, de az erkölcsi célzatú figyelmeztetés nemcsak korának lelki vezetőire vonatkozik, hanem a mindenkori lelki vezetőkre, tehát ránk, mai lelkészekre is.

Különösen beszédek ma az én számomra e bibliai versek. Minden sora különös erővel és súllyal érinti meg lelkemet. Az apostol értelme, úgy érzem, hogy életreszóló felhívást és figyelmeztető tanítást tartalmaz. A lelkésznek, mint lelki vezetőnek a szerepét, működési körét és megvalósítandó feladatát ennél kifejezőbben, hozzáértőbben és szebben aligha lehetne megfogalmazni.

A Bibliában nem találunk meghatározásokat, definíciókat arra nézve, hogy milyen kell legyen egy hiteles lelki vezető, és kapcsolata a reábizottakkal, de meggyőződéssel vallom, hogy a jézusi értelemben vett jó pásztor és a nyáj allegóriája sokkal többet foglal magában és árul el a lelkészről mint lelki vezetőről, mint bármilyen meghatározás. A Biblia, valamint Jézus tanításának szépsége és lenyűgöző hatása épp a szemléletességben, a képes beszédben rejlik. Mennyivel többet árul el Jézus Isten országáról, amikor nem meghatározza, hanem megmutatja, mihez hasonlít. Ez pedig sokkal több a legpontosabb meghatározásnál, mert eleven és életközeli!

A jó pásztor és a nyáj allegóriájában a képesbeszéd mintapéldája érhető tetten. De ezen felül rámutat a pásztor és a nyáj eszményi közösségére, viszonyára. Péter apostol arra akar megtanítani bennünket, hogy miben is áll ez az eszményi közösség és kapcsolat. Nézzük meg!

„Legeltessektek az Isten közöttetek lévő nyáját” - szól az apostol. A központi gondolat, amely uralja e bibliai verset: „legeltessektek”. Mit jelent jézusi értelemben legeltetni? Mindenekelőtt gondját viselni a nyájnak. Vagyis: őrizni, védeni, vigyázni és táplálni a nyajat. Ennek azonban vannak előfeltételei, és az egyik többek között az, hogy a pásztornak tudnia kell, hol található az életben

maradáshoz szükséges táplálék és a felüdítő forrásvíz. A zsoldáros így vall az ő pásztoráról, a pásztorok pásztoráról: "Az Úr az én pásztorom, nem szükölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért." (Zsolt 23,1)

Péter apostol tanításának első lényeges vonása az, hogy ha a pásztor legeltetni akar, akkor először meg kell szereznie az „okos pásztorhoz illő holmit”, mert csak így tudja betölteni a jézusi értelemben vett jó pásztor szerepét. Csak az vezethet, aki a vezetéshez szükséges ismeretek birtokában van, más-képp veszélybe sodorja a rábízottak életét. Ezért ma erről a szószékről hálával gondolok vissza a teológiai évekre, mint a felkészülésnek éveire. Hálával gondolok teológiai tanáira és mindazokra, akik a felkészülésben segítettek nekem. Mert Isten is felkészült, hozzáértő és okos pásztorokat kíván az ő népének élére állítani. Jeremiással szólva: „Adok majd nektek szívem szerint való pásztorokat, akik hozzáértéssel és okosan legeltetnek benneteket” (3, 15). A gyülekezet érzi és tudja leginkább, hogy nem mindegy, milyen a pásztor, és milyen lélekkel, hittel, kinek a segítségével és erősítésével, nevével és nevében pásztorolja a rábízottakat. A Példabeszédek könyvének írója arra tanítja meg a lelkészt, hogy: „Aki másokat felüdít, maga is üdül” (11, 25).

Az apostoli tanítás további lényeges vonásai közül ki szeretném emelni azt, hogy jó pásztorrá csak az válhat, aki a nyáj között él. Mindig ott kell lennie közöttük, és sohasem távol tőlük, mert csak az értheti meg egy közösség gondját, lelki szükségleteit, aki ott él velük és közöttük. Aki osztozik gondjaikban, fájdalmaikban és veszteségeikben, de együtt örül az örvendezővel is. Sőt, a jó pásztor az, aki ott van közöttük, de ha a helyzet úgy kívánja, a nyáj élére áll és felemeli szavát a nyáj érdekében. Mikeás próféta így vall erről: „A nyáj elé áll, és legelteti az Úr hatalmával, az Úristen fenséges nevével” (5,3)

De a jó pásztornak soha nem szabad megfélemednie arról, hogy a „legeltetés” magában foglalja és megkívánja az őrállói, számadói felelősséget is! Tehát állandó figyelmet, éberséget és vigyázást kíván az őrállótól. Olyan helytállást, amelyről Ézsaiás próféta így vall: „Uram, őrhelyemen állok mindennap, őrseget állok minden éjjel” (21, 8/b). És olyan számadói felelősséget, amelyről Ezékiel próféta szól: „Az elvesztettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, az erősre vigyázok, úgy legeltetem őket, ahogy kell” (34, 16). De ugyanilyen felelősségteljes számadásról beszél a Zsidókhoz írt levél szerzője: „Bizzatok vezetőitekben és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak lelketekre úgy, mint akik erről számot is adnak...” (13, 17/a).

A jó pásztornak arról sem szabad megfélemednie, hogy nem csupán embereknek tartozik számadással, hanem Istennek is! Isten számonkéri az őrállótól a rábízottakat, és „jaj a mihaszna pásztoroknak” (Zak 11, 17/a), jaj a hűtlen pásztoroknak, akik magukat legeltették a nyáj helyett! (Ezék 34, 2)

A jó pásztor elnyeri övéi bizalmát! Jézus így beszél erről a bizalomról: „A juhok hallgatnak hangjára, a maga juhait pedig nevéükön szólítja... előttük jár és a juhok követik, mert ismerik a hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle” (Jn 10, 3-5).

A jó pásztor soha nem „kényszerből”, hanem „önként” legelteti nyáját. Hát lehet-e kényszerből szeretni, hinni, jót cselekedni? Lehet-e külső kényszer

hatására, vezényszóra vagy parancsra szolgálni Istent és embert? A válaszom egyértelműen ez: nem lehet. Szeretni, szolgálni, hinni, jót cselekedni csak önként, saját akaratunkból és elhatározásunkból, belső igénytől és meggyőződéstől hajtván lehet és érdemes! A kereszténység fennmaradását ennek köszönheti, mert a kereszténység lényege az önkéntességben rejlik. Erejét és elevenségét ez az önkéntesség adja. A zsoldos pásztor, csak béres. Nem belső igényből fakad szolgálata, hanem külső kényszer hatására. A jó pásztor tudja, hogy szolgálni, legeltetni csak önként és készségesen érdemes. Péter apostol tanításának lényeges vonásai között az is szerepel: „nem nyereszkedésből, hanem készségesen” kell a pásztornak legeltetnie nyáját. Aki haszonlesésből, nyereszkedésből legeltet, az kalmár és nem pásztor! Az önmagát legelteti a nyáj helyett. Aki a busás jövedelem felé kacsingat, annak kezéből kiragadja Isten a nyáját.

A pásztor a nyáj példaképe - hangzik az apostol tanítása felénk. Aki pedig a nyáj példaképévé akar válni, annak a szolgálat útját kell választania és nem az uralkodását, hatalmaskodását. Az önzetlen, önkéntes és készséges szolgálat vezet el a hatalom szeretetétől a szeretet hatalmához. Ennek pedig egyetlen járható útja a jézusi út! Figyelmünket irányítsuk Jézusra, ha példaképei akarunk lenni a nyájnak. Csak ezen az úton járva nyerhetjük el a hervadhatatlan koszorút. Csak ilyen érzésektől indítva nem válik kérdésessé küldetésünknek valódisága és hangunknak tisztessége. Ellenben, ha személyünk az általunk képviselt ügy elé vagy fölé kerül, hiábavaló a mi munkánk. Arra kérem Istent, hogy irányítsa lépteimet mindenkor a jézusi úton, és adjon erőt számomra annak a tudata, hogy nem vagyok egyedül, magamra, mert velem az „Úr felkentjének megsegítő ereje.” És hadd fejezzem be beköszöntő beszédemet a zsoldos gyönyörű vallomásával, és e vallomás szolgáljon mindenkor erőforrással közös munkánkhoz: „Áldott az Úr, mert meghallgatta esedező hangomat. Erőm és pajzsom az Úr, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem és énekelve adok néki hálát. Az Úr az ő népének erőssége, felkentjének megsegítő ereje. Segítsd meg népedet, áldd meg örökségedet, légy pásztor, és gondozd örökké.” (Zsolt 28,6-9). Ámen.

FARKAS LÁSZLÓ

ŐRÍZD MEG

2Tim 1,14a

A Timóteushoz írt két levél és a Tituszhoz írt levél megegyezik abban, hogy nem kimondottan a nagyközönség számára, hanem az egyházi előljárók számára íródott. Az előljárók kötelességeit tárgyalja, továbbá a hívek lelkiezésére ad tanácsot, és példaadó életre buzdítja az előljárókat. E leveleket különleges jellegük miatt pásztori leveleknek szokás nevezni.

Timóteus Pál apostol szeretett tanítványa, hűséges kísérője és munkatársa. A kisázsiai Lisztra nevű városból származott. Édesapja görög, aki korán meghalt. Édesanyja és nagyanyja buzgó zsidó. Az ószövetségi vallás szellemében